

Η Πάτρα τιμά την μνήμη των 10.000 και πλέον σφαγιασθέντων Πατρέων το 1821 - Λιτανεία της Ιεράς Εικόνας του Αποστόλου Ανδρέου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Ο Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος και οι Ιερείς της Πάτρας τέλεσαν, χθες, «τρिसάγιο», ενώπιον της προτομής του ήρωα Ιωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, στα Ταμπάχανα Πατρών. Στη συνέχεια λιτανευτικά, με επικεφαλής τον Σεβασμιώτατο και βαστάζοντας την ιερά Εικόνα του Αποστόλου Ανδρέου, Ιερείς, Πατριωτικοί Σύλλογοι και πλήθος πιστών, έφθασαν στην Πλατεία Αγίου Γεωργίου Πατρών, όπου ανεπέμφθη δέηση και εξεφωνήθη ο πανηγυρικός από τον Μητροπολίτη, και κατετέθησαν στέφανοι.

Η Πάτρα τιμά την μνήμη των 10.000 και πλέον σφαγιασθέντων Πατρέων, από τις βαρβαρικές τουρκικές ορδές τοπύ Γιουσούφ Πασά, από την Κυριακή των Βαίων (3

Απριλίου 1821, έως και την Μεγάλη Παρασκευή του ιδίου έτους. Κατόπιν
εννοήσας του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτη Πατρών κ.**

αλησίας της Ελλάδος, καθιερώθη
Κυριακή των Νηστειών, κάθε
10.000 σφαγιασθέντας, από τους

“Η σπίθα, η κρυμμένη στη στάχτη, η δόξα η κρυμμένη στις σελίδες των βιβλίων της ιστορίας, έγιναν φλόγα και τις καρδιές των νεωτέρων Πατρινών, απογόνων ηρώων και μαρτύρων έφλεξαν και ήλθαν να προσθέσουν σφρίγος και ενθουσιασμό και στις δικές μας καρδιές. Κοντά στην λαμπρή αναβίωση της μνήμης του Παπα-Γιώργη, την θυσία του οποίου και των άλλων Πατρινών, των προμνημονευθέντων θυμάτων της τουρκικής θηριωδίας που εκάναμε με την έλευσή μας στην πόλη του Αγίου Ανδρέου, στην Αλεξιώτισσα, με Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και ιερά Μνημόσυνα, πρόσθεσαν την δική τους πρωτοβουλία, την οποία υιοθετήσαμε και με συγκίνηση και ενθουσιασμό, υπό την αιγίδα μας περιεβάλαμε και τον παλμό τους και το σφρίγος και τις ενέργειές τους ενισχύσαμε, ώστε να ξαναζωντανέψη η ηρωική των προγόνων μας θυσία και το χρέος και η ευγνωμοσύνη να αποδοθή και να αποδίδεται, με πορείες μνήμης και δρόμους θυσίας και δεήσεις και μνημόσυνα, τόσο μπροστά στην προτομή του αγνού και ανιδιοτελούς, του μεγάλου ήρωος, Ιωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, στα Ταμπάχανα, ο οποίος και την περιουσία του υπέρ Πατρίδος διέθεσε και την ζωή του για την ελευθερία του Γένους προσέφερε, καταλιπών το αίμα του στο μυριοδόξαστο Μεσσολόγγι, αλλά και προσευχές και

έκφραση τιμής σε τούτο το μνημείο που η ευγνωμοσύνη των Πατρέων έστησε για τον Δεσπότη των Πατρών, τον Εθνεγέρτη Γερμανό και τους συναγωνιστάς του Κληρικούς και Λαικούς, Προκρίτους και τους άλλους Έλληνες, που ένωσαν τις καρδιές τους και την ρωμαλαιότητα των δυνάμεών τους, για την πίστη και την πατρίδα”, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Η μνήμη αυτή ζωντάνεψε τα τελευταία έτη, υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών και προσωπικά του ιδίου του Μητροπολίτου Χρυσοστόμου, ο οποίος στήριξε την πρωτοβουλία των νέων του Συλλόγου «Μωραΐτες εν Χορώ» που με ενθουσιασμό και παλμό ξαναζωντάνεψαν ιστορικές μνήμες και θύμησες στην Πάτρα.

Με πρωτοβουλία του Σεβασμιωτάτου στήθηκε στον αύλειο χώρο του Ιερού Ναού του Αγίου Ανδρέου, **μνημείο δόξης και τιμής για τους μαχαίρα, ικριώμασι, σούβλαις και άλλοις φρικτοίς βασάνοις και μαρτυρίαις φονευθέντας υπό των βαρβάρων Τούρκων, Πατρινούς Κληρικούς και Λαικούς και ωρίσθη ως ημέρα μνήμης τους, από την Αποστολική Μητρόπολη των Πατρών, η Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, εκάστου έτους, ως πλησιεστέρα Κυριακή, με την Κυριακή των Βαίων, ότε άρχισε η φρικτή σφαγή των χιλιάδων Πατρινών το 1821.**

Σήμερα οι εορταστικές Εκδηλώσεις πραγματοποιούνται στον Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Πατρών.

Ομιλία του Μητροπολίτη Πατρών: Μνήμη 10.000 Πατρέων σφαγιαθέντων υπό των Τούρκων

Στεκόμαστε για μιά ακόμη φορά, στο χώρο τόν ἅγιο καί ἱερό, ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες, Δεσπότη λεοντόκαρδου, πού κράτησε στά χέρια του, ὄχι μόνο τό Λάβαρο τό ἔνδοξο καί τιμημένο τῆς Ἀγίας Λαύρας, ὄχι μόνο τήν Σημαία τοῦ ἀγῶνος, ἀλλά κράτησε τήν Ἑλλάδα ὁλόκληρη καί στούς ὠμούς του, τούς στιβαρούς σήκωσε τοῦ Γένους τό Σταυρό καί ξεσήκωσε σέ παλλαϊκό συναγερμό για τήν ἀποτίναξη ζυγοῦ μαρτυρικοῦ καί σκλαβιάς ἀσκήκωτης 400 ἐτῶν.

Τόν ἀκοῦμε νά φωνάζει μέ τήν βροντερή φωνή του πού ἐβγαίνει μέσα ἀπό τά ἀδούλωτα σπλάχνα του «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» καί νά ὑψώνει τό ἀνάστημά του μπροστά στίς ξένες δυνάμεις, λέγοντάς τους ὅτι εἶναι χρέος τους νά βοηθήσουν τήν Ἑλλάδα, πού τούς δίδαξε πολιτισμό καί ἀνθρωπιά.

Αὐτή ἡ φωνή του διεπέρασε τούς αἰῶνες καί θά ἀκούεται ἐλεγκτική μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, πρὸς κάθε ἐπίβουλο καί ψεύστη ἔναντι τῶν ἀπαράγραπτων δικαίων τῆς Ἑλλάδος καί ἔναντι τῶν ἀγώνων της για τήν διατήρηση τῆς ἰδιοπροσωπείας της, τῆς παράδοσής της ἀτόφιας καί τῆς Ἑλληνορθόδοξης ἰδιοπροσωπείας της.

Αὐτή ἡ περίφημη διακήρυξη, πού ἦλθε μετά ἀπό ἐκείνη τῆς Ἀγίας Λαύρας, αὐτό τό περίφημο μανιφέστο, ἐνόχλησε τόσο πολύ τούς ξένους, γιατί πυροδότησε τίς καρδιές καί ξεσήκωσε τούς σκλάβους ἔναντίον τῶν ἐπιβούλων καί βαρβάρων τόσων αἰώνων.

Δέν ἄντεξαν τήν λεβεντιά, τήν ἐνότητα τότε, τό ἀγωνιστικό φρόνημα καί ἔκρυψαν τό πρόσωπο, πίσω ἀπό τό ἐπίπλαστο προσωπεῖο, ὅπως ἔκαναν διαχρονικά καί κάνουν καί σήμερα.

Θέλησαν τότε μιά Ἑλλάδα σκλάβα, γιά νά προωθοῦν τά δικά τους ἀποικιακά συμφέροντα καί συνέπραξαν μέ τούς βαρβάρους, ὥστε νά καταπνίξουν, ὡς ἐνόμισαν τήν ἀντίσταση τοῦ Λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε μαζί μέ τήν ἐλευθερία καί πορεύτηκε πάντοτε μέ τά ἐλεύθερα ὁράματα.

Δέν εἶχαν περάσει παρά μόνο λίγες ἡμέρες ἀπό τόν ξεσηκωμό τῶν Πατρινῶν, πού ἔκλεισαν τούς Τούρκους στό κάστρο καί ὠδηγοῦσαν τήν πόλη στήν Ἐλευθερία, ὅπως συνέβη καί μέ τίς ἄλλες πόλεις τῆς Πελοποννήσου. Ἡ πονηρία τοῦ Γκρήν, τοῦ Ἄγγλου Προξένου, τό μῖσος γιά τήν ἐνδοξη καί αἱματοβαμμένη Ἑλλάδα, ἡ διπλωπροσωπεία καί ἡ μπαμπεσιά, ἔφεραν τόν Γιουσούφ Πασᾶ στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τήν κατέπνιξε στό αἷμα καί τήν παρέδωσε στήν φωτιά.

Τό αἷμα χύθηκε ποτάμι καί ἔφτασε ὡς τή θάλασσα καί τήν ἔβαψε κόκκινη. Τά κεφάλια τῶν Πατρινῶν κείτονταν κατά γῆς καί ἐγιναν παίγνια στά πόδια τῶν βαρβάρων καί ἀπολίτιστων σφαγέων Ἀνατολιτῶν, φρικτῶν ἀπογόνων τοῦ αἱμοσταγοῦς Μωάμεθ.

Περισσότεροι ἀπό τούς μισούς κατοίκους τῆς πόλεως, φρικτοῖς μαρτυρίοις καί βασάνοις, ἐτελειώθησαν, ἀκολουθώντας τόν δρόμο τῶν ἡρώων καί μαρτύρων ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος. Τό αἷμα τοῦ Παπα-

Γιώργη τῆς Ἀλεξιώτισσας ἀχνίζει μέχρι σήμερα μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἐκκλησιᾶς, ὅπου ὁ Λειτουργός τοῦ Θεοῦ προσφέρθηκε ὀλοκαύτωμα στό φοβερό τρισάγιο.

Κορίτσια σάν τά κρίνα καί τά γάργαρα νερά, ἀτιμώθησαν ἀπό τούς φαύλους καί ἄξεστους καί ἐσύρθησαν στά σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς. Ἄωρα ἀγόρια ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι στῆς ἀραπιᾶς τά φοβερά παζάρια.

Οἱ ἱστορικοί τῆς ἐποχῆς, φρικιώντες παραδίδουν τίς φρικτές καί ἀνείπωτες σκηνές, πού ὁμοιές τους μάτι ἀνθρώπινο δέν εἶδε καί νοῦς οὐδέποτε ἐφαντάσθη.

Ναοί ἐρημώθησαν καί στό πῦρ παρεδόθησαν, σπίτια ἔμειναν ἐρείπια, μνήματα κατεσκάφησαν καί ἀκόμα φτάνει μέχρις ἡμῶν ἡ κάπνα ἀπό τά φρικτά συντρίμια πού ἄφησε ἡ μανία τῶν βαρβάρων, ἀνακατεμμένη μέ τήν προδοσιά, τήν πονηρία καί χαιρεκακία τῶν ξένων.

Τί κι' ἂν τήν ἄλλην ἡμέραν, ἐπεσκέφθησαν στόν ὄντά του τόν Γιουσούφ Πασᾶ, γιά νά «μεσιτεύσουν» νά σταματήσει τίς σφαγές! Πιστεύομεν ὅτι τό θέαμα, νά περνοῦν οἱ σφαγεῖς μπροστά στόν φρικτό ἀρχιθύτη κρατώντας στά χέρια τους κομμένα κεφάλια Πατρινῶν καί τό αἷμα νά στάζει στά ἀπαίσια πόδια του, μᾶλλον τούς ἠδόνιζε, παρά τούς προκαλοῦσε φρίκη.

Ἀλήθεια, πῶς ἄντεξαν τόσο πόνο καί κραυγές τῶν φονευθέντων, ἀλλά καί ὅσων

ἀπέμειναν, πού προσπαθοῦσαν νά σωθοῦν πέφτοντας στά νερά τοῦ Πατραϊκοῦ, γιά νά βροῦν τόπο, νά τούς ξενήση; Τό αἶμα τῶν 10.000 Πατρέων, τοῦ μισοῦ καί πλέον πληθυσμοῦ τῆς Πάτρας τότε, ἐπὶ τὰς κεφαλὰς των κεῖται καί ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τέκνων αὐτῶν, θά κεῖται ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Τό αἶμα πότισε τή γῆ, τά σώματα τῶν ἡρώων ἐγιναν σπόρος ἱερός καί τά εὐώδη ἄνθη τῆς ἐλευθερίας ἐβλάστησαν. Οἱ ἀγῶνες ἐλίπαναν τήν μαρτυρική γῆ, οἱ Ἐκκλησιές ἀναστήθηκαν, οἱ καμπάνες τό νικητήριο σάλπισμα ἤχησαν, τά σπίτια ξανακτίστηκαν, οἱ νεκροί ἐκ τῶν μνημάτων ἀνέστησαν. Τό πέρασμα ἐγινε, τό Πάσχα ὁλόφωτο γιορτάστηκε. Ὁ Γερμανός μαζί μέ ὅσους ἀπέμειναν ἔψαλε ἀπό τό Μοναστήρι τοῦ Ὁμπλοῦ τό Χριστός Ἀνέστη. Τό Λάβαρο καί οἱ Σημαῖες κυμάτισαν στόν ἐλεύθερο ἀέρα. Τά κάστρα τῆς σκλαβιάς ἔπεσαν. Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, ξαναχτίστηκε, ἡ Βαγγελίστρια μάρτυρας τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Λαοῦ τῶν Πατρέων, πρὸς τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ καλεῖ μέ νικητήριο σάλπισμα στῆς Λευτεριάς τό πανηγύρι. Ἡ Χρυσο-Παντάννασα διαλαλεῖ τό πείσμα τῶν ἀδούλωντων Πατρέων καί ὅλων τῶν Ἑλλήνων νά στήνουν τρόπαια νίκης πάνω στά ὅποια ἐρείπια καί συντρίμμια, ἠθέλησαν νά ἀφήσουν τῶν σφαγέων τά χέρια. Ὁ Παντοκράτορας θά δίνη τό μολύβι τῶν πολλῶν του τρούλων γιά νά ἤχοῦν τά κανόνια καί οἱ σάλπιγγες τῆς λευτεριάς καί νά γραφοῦν καί νά γράφωνται σελίδες δόξης καί τιμῆς.

Ἡ Ἀγιαλεξιώτισσα θά κρατᾷ ὡς θησαυρό τοῦ Παπά της τά ράσα βουτηγμένα στό αἶμα καί θά διαλαλῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες πέτυχαν τῆς λευτεριάς τό θαῦμα, δίδοντας τήν ζωὴ τους.

Δεσποτάδες,-Παπάδες καί καλόγεροι, γραμματισμένοι καί ἀγράμματοι, πρόκριτοι καί πᾶσα ἄλλη ψυχὴ, ἄνδρες καί γυναῖκες, σέ στεριά καί θάλασσα ἐγιναν ἓνα σῶμα μιά ψυχὴ γιά νά κάνουν δοξασμένη τή γῆ τῶν πατέρων τους καί νά τήν παραδώσουν σέ μᾶς ἀτόφια καί ἀκηλίδωτη, ἀδούλωτη καί περήφανη.

Κι ὅσες φορές κράτησαν στίς καρδιές τους οἱ Ἕλληνες αὐτὴ τήν εὐχὴ καί τήν παρακαταθήκη, αὐτὴ τήν κληρονομιά καί τήν διαθήκη τῶν προγόνων τους, μεγαλούργησαν. Ὅσες φορές ξεστράτησαν, ἐκλαψαν εἰς ἐρείπια φοβερά. «Κι ἂν εἶμασταν λίγα χρόνια ἀκόμα μονιασμένοι, θά εἶχαμε πάρει καί τήν Κωνσταντινούπολη», ὅπως εἶπε ὁ ἀοίδιμος Κολοκοτρώνης, στοὺς μαθητάς τῆς Ἀθήνας, μιλώντας τους στὴν Πνύκα.

●Πέρασαν τά χρόνια, ἡ Πάτρα ἐγινε καί πάλι ὁ ὠραῖος τῆς Ἑλλάδος ὀφθαλμός.

Ἡ χαρὰ ἐκάλυψε τῆς λύπης τά δάκρυα.

Ὁ ἥλιος ἐκάλυψε τό ἔρεβος καί τόν φόβο τῆς νυκτός.

Ἡ πρόοδος ἐθεράπευσε τίς πληγές τῶν φρικτῶν ἐρειπίων.

Οἱ Πατρινοί ὕψωσαν Ναό στόν Πολιοῦχο, ζηλευτό καί περιάκουστο σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ὅμως ἡ λήθη ἔκανε κι αὐτή τήν δουλειά της καί θέλησε νά πάρη τό δικό της μερίδιο. Πέρασαν χρόνια. Οἱ ἱστορικές σελίδες, φύλαξαν κρυμμένη στοργικά τήν ἀλήθεια καί ἀτόφια τά γεγονότα, γραμμένα μέ τό αἷμα καί τό πνεῦμα τῶν χιλιάδων, σφαγιασθέντων, ἀνασκολωπισθέντων, ἐξανδραποδισθέντων Πατρινῶν.

Δειλά καί ἀπλᾶ, πολύ ταπεινά γινόταν τό μνημόσυνο, τοῦ Ἐθνομάρτυρα Παπα-Γιώργη τῆς Ἀλεξιώτισσας, μέ μόνους τούς Παπάδες τῆς Ἐκκλησιᾶς κάθε χρόνο τήν Κυριακή τῶν Βαΐων καί στεφάνι κατετίθετο μπροστά στό Μνημεῖο πού ὕψωσε γιά τοῦ Παπᾶ τήν ἡρωική θυσία ἡ Ἀχαϊκή Ἐταιρεία Πατρῶν (ἱστορική καί ἔθνολογική Ἐταιρεία ὡς ὀνομάζεται σήμερα) ἀποτίουσα φόρον τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης στόν ἥρωα καί μάρτυρα Ἱερέα.

Ὅμως ἂν ἰσχύη τό «οὐδέν κρυπτόν ὑπό τόν ἥλιον» καί ἐάν ἡ πραγματικότητα βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεός τούς μάρτυρες αὐτοῦ καί μέ παρέλευσιν αἰώνων φανερώνει κατά τό σχέδιον Αὐτοῦ τό σωτήριο καί τήν θεϊαν Οἰκονομία, τό αὐτό ἴσχυσε καί γιά τά ἐθελόθυτα σφάγια, τά θύματα τῆς Τουρκικῆς βαρβαρικῆς θηριωδίας πού λίπαναν μέ ποταμούς αἱμάτων τήν γῆ, πού πρῶτος πότισε μέ τό δικό του αἷμα ὁ Πρωταπόστολος Ἀνδρέας.

Ἡ σπίθα, ἡ κρυμμένη στή στάχτη, ἡ δόξα ἡ κρυμμένη στίς σελίδες τῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας, ἔγιναν φλόγα καί τίς καρδιές τῶν νεωτέρων Πατρινῶν, ἀπογόνων ἡρώων καί μαρτύρων ἔφλεξαν καί ἤλθαν νά προσθέσουν σφρῖγος καί ἐνθουσιασμό καί στίς δικές μας καρδιές. Κοντά στήν λαμπρή ἀναβίωση τῆς μνήμης τοῦ Παπα-Γιώργη, τήν θυσία του ὁποίου καί τῶν ἄλλων Πατρινῶν, τῶν προμνημονευθέντων θυμάτων τῆς τουρκικῆς θηριωδίας πού ἐκάναμε μέ τήν ἔλευσή μας στήν πόλη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στήν Ἀλεξιώτισσα, μέ Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία καί ἱερὰ Μνημόσυνα, πρόσθεσαν τήν δική τους πρωτοβουλία, τήν ὁποία υἱοθετήσαμε καί μέ συγκίνηση καί ἐνθουσιασμό, ὑπό τήν αἰγίδα μας περιεβάλαμε καί τόν παλμό τους καί τό σφρῖγος καί τίς ἐνέργειές τους ἐνισχύσαμε, ὥστε νά ξαναζωντανέψῃ ἡ ἡρωική τῶν προγόνων μας θυσία καί τό χρέος καί ἡ εὐγνωμοσύνη νά ἀποδοθῇ καί νά ἀποδίδεται, μέ πορεῖες μνήμης καί δρόμους θυσίας καί δεήσεις καί μνημόσυνα, τόσο μπροστά στήν προτομή τοῦ ἀγνοῦ καί ἀνιδιοτελοῦς, τοῦ μεγάλου ἥρωος, Ἰωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, στά Ταμπάχανα, ὁ ὁποῖος καί τήν παρουσία του

ὕπὲρ Πατρίδος διέθεσε καὶ τὴν ζωὴν του γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Γένους προσέφερε, καταλιπὼν τὸ αἷμα του στὸ μυριοδόξαστο Μεσσολόγγι, ἀλλὰ καὶ προσευχὴς καὶ ἔκφραση τιμῆς σέ τοῦτο τὸ μνημεῖο ποῦ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Πατρῶν ἔστησε γιὰ τὸν Δεσπότη τῶν Πατρῶν, τὸν Ἐθνεγέρτη Γερμανό καὶ τοὺς συναγωνιστάς του Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς, Προκρίτους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες, ποῦ ἔνωσαν τίς καρδιές τους καὶ τὴν ρωμαλαιοφιλίαν τῶν δυνάμεών τους, γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν πατρίδα.

Εὐγνωμόνως γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογο «Μωραΐτες ἐν Χορῳ», τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνο τὴν θυσίαν τῶν 10.000 καὶ πλέον Πατρινῶν τιμοῦν καὶ εἰς πανηγυρισμὸν συνεγείρουν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναπαράστασιν, τῆς ὑψώσεως τῆς Σημαίας καὶ τῆς ὀρκωμοσίας ἀπὸ τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό, στὸν ἁγιασμένο αὐτὸ τόπο κάθε χρόνο ἀναβιώνουν.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτὴ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὅλους τοὺς Πατριωτικούς Συλλόγους ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ἄλλου, ποῦ ἤλθατε ἀπόψε γιὰ νὰ τιμήσουμε τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας Πατρινούς προγόνους μας, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι εὐκλεῶς ἀγωνίστηκαν καὶ ἡρωικῶς ἔπεσαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Προκειμένου αὐτός ὁ ἑορτασμός νὰ ἐδραιωθῇ καὶ νὰ παγιωθῇ στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ὀρίσαμε νὰ πραγματοποιηθῇ κατ' ἔτος τὴν Ε' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, μιὰ Κυριακὴν πρό τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ἀφοῦ ἡ σφαγὴ τῶν Πατρῶν, ἀρχισε τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων 1821 καὶ διήρκεσε μέχρι καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴ τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Στὸν αὐλεῖο δὲ χώρο τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πολιούχου τῶν Πατρῶν, ἡ Ἱερά Μητρόπολις, ἔστησε μνημεῖον δόξης, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ τιμηθοῦν οἱ ἥρωες, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ νὰ διδάσκωνται οἱ ἐπιγενόμενοι.

Πρὸς περαιτέρω δὲ ἀνάδειξιν καὶ κατωχύρωσιν αὐτοῦ τοῦ ἑορτασμοῦ, μέ ἀιτημά μας πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκαλέσαμε Συνοδικὴν Ἀπόφασιν, ὥστε ἐπισήμως πλέον νὰ ἑορτάζεται ἡ μνήμη τῶν φρικτοῦς μαρτυρίαις τελειωθέντων Πατρῶν, ὑπὸ τῶν βαρβαρικῶν ὀρδῶν τοῦ Γιουσούφ Πασᾶ.

Ἀγαπητοί μου, οἱ Ἕλληνες ἦταν τότε λίγοι ὅμως τόσο πολλοί.

Ἦταν ἀδύναμοι ὕλικά, ὅμως τόσο δυνατοὶ ψυχικά.

Ἦταν ἀγωνισταὶ μέ λιανοντούφεκα, ἐναντίον μιᾶς ὀλόκληρης αὐτοκρατορίας. Ὅμως ὕψωσαν τὰ στήθη τους γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας.

Δὲν εἶχαν οὔτε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσουν καὶ ὅμως δὲν πούλησαν τὰ

πρωτοτόκιά τους, αντί πινακίου φακής, όπως δυστυχώς πράττομε σήμερα.

Δέν είχαν ούτε τά απαραίτητα νά μεγαλώσουν τά παιδιά τους και όμως, ήταν πολύτεκνοι γιά νά μήν έξαφανισθῇ ἡ σειριά μας, τό Ἕθνος μας, ἐν ἀντιθέσει μέ τούς σημερινούς Ἕλληνες πού βιώνομε τό ὀξύτατο δημογραφικό πρόβλημα στή χώρα μας.

Ὑπερασπιζόμενοι 400 χρόνια και γιά ἄλλες περιοχές 500 τά ἱερά και τά ὀσιά μας και τήν ὑπόσταση τήν πνευματική και γεωγραφική τῆς Πατρίδος μας, ὑπερασπίζοντο και αὐτήν ταύτην τήν ὑπόστασιν τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία σπανίως ἢ και καθόλου ἀνεγνώρισε αὐτήν τήν ὑψίστης σημασίας προσφοράν τῆς Ἑλλάδος και πάντοτε ἐπιλήσμων ἐφάνη αὐτῆς τῆς ὀφειλῆς. Ὅμως δυστυχώς σέ λίγο θά θρηνηῇ διά τά φρικτά ἀποτεέσματα τῆς μουσουλμανοποιήσεώς της.

Παιδιά μου εὐλογημένα,

Δέ μάς φοβίζει τίποτα σήμερα περισσότερο ἀπό τήν ἀδράνεια και ἀδιαφορία, ἡ ὁποία διακατέχει τούς νεοέλληνες.

Τήν εὐθύνη ἔχομε ὅλοι μας, γιατί ἀνεχτήκαμε τόσα χρόνια, ἀδιαμαρτήρητα, αὐτή τήν ὀργανωμένη και ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια, ἀπαξιώσεως τῶν πάντων, στό ὄνομα μιᾶς ἰδεοληψίας και μιᾶς κουλτούρας ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τίς ρίζες και τούς ἀγῶνες τοῦ Ἕθνους μας.

Ὅμως ποτέ δέν εἶναι ἀργά.

Ἡ φωνή τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου και δι' αὐτή τήν περίπτωση εἶναι ἐπίκαιρη.

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ' ὕπνου ἐγερθῆναι».(Ρωμ, ΙΓ, 11)

Καιρός νά ξυπνήσωμε.

Καιρός νά βροῦμε τόν χαμένο ἐνθουσιασμό.

Καιρός νά μελετήσωμε τήν ἱστορία μας.

Καιρός νά ἀγωνιστοῦμε γιά τά δίκαια τῆς Πατρίδος μας.

Καιρός νά ἀποτινάξωμε τόν ὁποιοδήποτε ζυγό και τήν ὁποια σκλαβιά ἐπιχειροῦν νά μάς ἐπιβάλλουν.

Καιρός νά βροντοφωνάξωμε ὄχι μόνο μέ τό στόμα, ἀλλά ἀπό τῆς καρδιάς μας τά τρίσβαθα.

Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!

Ζήτω ἡ Πάτρα μας, μέ τά ἀγωνιστικά της νειάτα.

**Παρακάτω ἡ ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΒΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ἰωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Ἀθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

ΠΡΑΞΙΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΩΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς ἀπὸ 12^{ης} Μαρτίου 2024 καὶ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 970/588 Ἀποφάσεως Αὐτῆς, κατόπιν ὑποβληθέντος αἰτήματος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου,

ΚΑΘΙΕΡΟΙ

τὴν Ἑ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἐκάστου ἔτους ὡς ἡμέραν τοπικῆς τιμῆς καὶ μνήμης τῶν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἕως καὶ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τοῦ ἔτους 1821, ὑπὸ τῶν Ὁθωμανῶν σφαγιασθέντων Πατρίων, καθ' ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οἶδε, πάνυ καλῶς, γεραίρειν καὶ μνημονεύειν διὰ παντός τὰ μαρτυρικῶς ὑπὲρ Ἀρετῆς, Πίστεως καὶ Πατρίδος τελειωθέντα τέκνα Αὐτῆς, ὑπομιμνήσκειν δὲ τοῖς ἐπιγινομένοις ὅτι οὐδὲν ἀγιώτερον, γλυκύτερον καὶ τιμιώτερον τῆς Ἀμωμήτου ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς φιλτάτης καὶ ἡρωοθρέμμονος Πατρίδος ἡμῶν, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ ἡ ἀπὸ αἰώνων ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, καταστέφοντες τὴν Ἀποστολικὴν Μητρόπολιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Πατρῶν διὰ τῶν ὑποκαρδίων ἡμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρεσβείας τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

✠ Ἀθηνῶν Ἰερουσαλὴμ, ἡρόδοτος

